

Publicerad 2008-05-21 23:43 av Morfeus

Gammal skrivövning, inledningen var given och är därför inte min men allt efter att ytterdörren stängs är mitt.

Hon använder inte läppstift

Vaknar.

Genom smutsmattade rutor skiner en urvattnad höstsol som knappt orkat sig över hustaken och i sängen rör sig den nyvakne. Solljuset värmer hans ansikte, exponerar honom för dagen och vägrar lämna honom ifred. Han vänder huvudet mot fönstret tills ögonlocken lyser röda och när han motvilligt öppnar ögonen måste han omedelbart kisa.

En dag som alla andra med ett fåtal moln som glider långsamt över himlen. På andra sidan gården kan han se plåtslagarna vars hammarslag samarbetade med solskenet för att väcka honom. Han undrar om de kan se honom genom fönstret. Kanske de tittar, pekar finger och skrattar åt att han sover när de jobbar.

Nåväl, skrattar bäst som skrattar sist. De vet inte var han varit och vem han är. Vad han sett och vad han erfarit. Vilka hans drömmar är och vart han är på väg. De vet inte ett skit egentligen, så låt dem peka och skratta. För han skrattar också.

En dag som alla andra och han borstar tänderna med kranen rinnande. Studerar sitt sömnsmetade ansikte i spegeln och försöker le bort oron som funnits med honom sedan han bestämde sig.

En dag som alla andra. Och ändå inte.

För när de träffas senare idag tänker han berätta. Och hur det än slutar kommer tillvaron efteråt att vara fundamentalt förändrad på ett eller annat sätt.

Timmar går och han irrar runt i lägenheten. Tittar på en ordlek på TV och lyssnar till när en äldre dam vinner tusen kronor av den välfriserade programledaren. Byter kanal till biljardspel där en Stephen Hendry stöter kula efter kula i hålen med precisionen hos ett tysktillverkat prickskyttegevär. Verkligheten. Som den alltid har varit, och ändå så fullständigt annorlunda att han undrar om det faktiskt bara är han själv som har förändrats.

Dricker lite vatten och sitter vid fönstret. Plåtslagarna håller paus och radat upp sig på taknocken där de dricker kaffe ur sina termosar. Har de känt samma oro? Samma ovisshet inför framtiden? Så säker och samtidigt så rädd. Hur kan två så skilda känslor rymmas i ett och samma huvud?

Dags att gå och han drar på sig jackan, stoppar nycklarna i fickan och släcker lampan på toaletten.

Trapphuset ekar när ytterdörren slår igen och än gång till när hissdörren gör detsamma.

Plötsligt står han utanför det lilla kafé där hon alltid spenderar sin sovorgon med en kopp te, en mazarin och en bok.

Han stannar upp utanför och tittar på henne genom rutan. I hans surrealistiska tankar är hennes skönhet en rivningskula som kommer slå andan ur honom om han går i vägen och det gör han, varje gång.

Hennes ansikte är fullt av kontraster, mörkt hår mot blek hud, blek hud mot överkligt röda läppar, hårda konturer mot en mjuk blick. Blick?

Hon tittar ut på honom, ler med svagt koffeinfärgade tänder och i hans tankar tvingar rivningskulan honom ner på knä. I den andra världen, som han inte riktigt hänger med i låtsas han som ingenting och vinkar, men han vinkar blygt.

Den varma doften av nybakade bröd och kakor slår emot honom när han öppnar dörren och medan han

betalar en kopp kaffe ser han ur ögonvrån hur hon flyttar sin svarta kåpa och hänger den över ryggen på sin egen stol så han kan sätta sig mittemot. Han tar koppen med sig efter att ha fyllt på den med tre sockerbitar och sätter snabbt ner den intill hennes för att hans ostadiga händer inte ska hinna spilla.

Hon lyfter lugnt sin kopp och tar en klunk te medan han hänger av sig jackan. "Vi måste sluta träffas så här." säger han och försöker hitta en obesvärad ställning på stolen.

Hennes skratt blir till ljudet av en stor tung metallklump som viner genom luften. "Det var du som ville träffas."

Det blir tyst en stund innan han kastar frågan ur sig. "Varför just jag?"

"Vad menar du?" Hon tar ännu en klunk te och biter sig sedan lätt i underläppen och en rysning går genom kroppen på honom och orsakar en kort paus innan han förklarar. "Varför gör du undantag i jobbet för mig?"

Hon sätter ner koppen på bordet igen och tittar på honom, in i honom. "För du skrev så vackra saker om mig och jag vill veta varför." Än en gång drämmer hon till honom med sitt leende. "Berätta varför du skrev så vackra saker om mig"

Han ser ner i sitt kaffe och rodnar. "Du vet ju redan varför." Skeden virvlar vildsint runt i kaffekoppen men hennes skratt klingar högre än skeden mot porslinet.

"Ja, men du måste säga det, annars kommer du alltid bli tvungen att träffa mig här."

Han är tyst ett tag och försöker verkligen få upp de där orden som hon vill höra men till slut försöker han ändå byta samtalsämne. "Kommer du ihåg hur vi träffades, under bron?"

"Ja, men du kommer inte undan så lätt." Han blir förvånad när hon tar hans skedviftande hand i sin ena och försiktigt lyfter upp hans ansikte med den andra, av någon anledning trodde han inte att hennes hud skulle vara så varm. "Varför?"

Han stirrar på henne ett par sekunder och sedan slås orden ur honom med tre snabba slag och hon ler triumferande medan han andas ut. Plötsligt inser han att han suttit och spänt sig i hela kroppen så länge att han nu är alldeles utmattad.

"Jag älskar dig också." Han skruvar generat på sig, ovan vid att höra någon säga det, till honom. Han måste säga något nu. "Är dina läppar verkligen så där röda?"

Hon skrattar igen och lutar sig framåt och sekunden senare så vet han.

En stund senare knuffar hon varsamt tillbaks honom i stolen och glider ur hans knä. Han protesterar med en djup suck. "Jobb?" frågar han. Hon nickar och biter sig lätt i läppen.

"Ditt jobb måste vara ganska häktiskt" säger han och ler medan hon tar på sig kåpan.

"Bara när folk som du stressar mig, vilket påminner mig om att du måste sluta kasta dig ner i hisschakt och gud vet allt bara för att få träffa mig. Från och med idag så är det jag som kommer till dig, okej?"

Han nickar medan hon plockar upp lien som hon lutat mot väggen bakom och fäller upp huvan. "Vakna!"

Han är plötsligt vaken i hisschaktets mörker och han ler för han vet, hon använder inte läppstift.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Morfeus med Poeter.se id #15099 innehar upphovsrätten